

Lewinsky: Jeg skal ligesom den ærede Ordfører udtale, at der i Udvalget har været gjort et godt Arbejde for at naa et Resultat, der kunde føre til Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag; og i det store og hele har man indenfor Udvalget nærmest sig til hinanden ved Imødekommenhed fra alle Sider. Jeg mener ogsaa, vi fra vor Side har udvist en betydelig Resignation ved at give vor Tilslutning til en Mængde af de her stillede Ændringsforslag.

Paa enkelte Punkter har der dog ikke kunnet opnaas Enighed. Jeg skal først nævne det Punkt, der angaar Bødestraffens Fastsættelse. Heller ikke her har der været nogen egentlig principiel Meningsforskel imellem Flertallet og os. Fra begge Sider har man erkendt, at der ved Bødestraffens Fastsættelse bør tages Hensyn til den skyldiges Formueforhold. Men endskønt man altsaa har det samme Maal, er man ikke enig om Midlerne til at naa Maalet. Jeg mener, at det Middel, som Flertallet her anviser, ikke er tilfredsstillende. Det ligger saa uhyre nær ved det Middel, som man hidtil har haft. I den nuværende Straffelov af 1866 § 59 har man jo en Bestemmelse, hvorefter der ved Fastsættelsen af Bøders Størrelse bliver at tage særligt Hensyn til den skyldiges Formueforhold. Og i det Ændringsforslag, som Flertallet stiller, skriver man:

„Ved Udmaalingen af en Bødestraf bliver der indenfor de Grænser, som Hensynet til Lovovertrædelsens Beskaffenhed og de i § 81 nævnte Omstændigheder tilsteder, at tage særligt Hensyn til den skyldiges Betalingssevne.“

Det er saa godt som Ord til andet det samme, der staar i den nugældende Straffelov. Rigtig nok føjes der til i Ændringsforslaget:

„De fornødne Oplysninger til Bedømmelse af denne bliver i det Omfang, som Hensynet til Sagens Betydning tilsiger, af Paataalemyndigheden at forelægge Retten.“

Men i Realiteten nærmer de to Affattelser sig i høj Grad til hinanden. Og saa vidt jeg skønner, har den hidtil gældende Bestemmelse ikke ført til det ønskede Resultat, den har ikke ført til, at man i Praksis ved Bøders Fastsættelse har taget Hensyn til den skyldiges Formueforhold. Vi mener derfor, at naar man vil naa det nævnte Maal — og det forstaar jeg, at man fra alle Sider vil —, saa maa man gaa til noget nyt; og vi tror, at den Bestemmelse, som Folketinget har indsat, Bestemmelsen om Dagsbodssystemet, paa en ganske anden Maade, end det hidtil er sket, vilde tvinge

Domstolene til at gaa den Vej, som man fra alle Sider indenfor Lovgivningsmagten ønsker. Det er heldigst, at der i Loven indsættes Bestemmelser, der giver Domsmagten Klarhed over, at *saaledes* er det, Lovgivningsmagten ønsker det. Hvis man, som Flertallet ønsker det, i Virkeligheden bibeholder den nugældende Regel, vil Domsmagten ikke faa det klare Syn paa, i hvilken Retning Lovgivningsmagten ønsker, man skal gaa. Jeg skal derfor anbefale at stemme imod Flertallets Ændringsforslag.

Til 12te Kapitel om Forbrydelser mod Statens Sikkerhed o. s. v. er der af Flertallet stillet en Række Ændringsforslag, som efter min Mening er overflødige, idet Lovforslaget i den Affattelse, det har faaet i Folketinget, indeholder tilstrækkelige Regler til Beskyttelse af Statens Sikkerhed paa dette Omraade. Det er derfor ikke nødvendigt at gaa videre, end man er gaaet i Folketinget. Jeg skal da ogsaa anbefale at stemme imod Ændringsforslagene Nr. 45—49 og 56.

Der er endvidere af tre forskellige Mindretal stillet nogle Ændringsforslag. Der er først under Nr. 10 stillet et Ændringsforslag om Indførelse af Livsstraf. Jeg maa sige, at jeg staar noget uforstaaende overfor, at man, naar vi staar overfor Gennemførelsen af en ny Straffelov, i denne Straffelov vil have indsat en Bestemmelse om Livsstraf. For mig staar i Virkeligheden Indførelsen af Livsstraf som en Slags Falliterklæring fra Samfundets Side, idet Samfundet erklærer at være saa svagt, at det ikke har Midler i Hænde til at gaa frem paa anden Maade end ved at sige: vi maa tage Livet af dig. Disse haarde, barbariske Straffe træffer man mest i svage Samfund; jo stærkere et Samfund er, desto mindre nødvendigt er det at gribe til den Slags Midler, og efter min Mening virker det i høj Grad forraaende at have en Straf som Dødsstraf. Jeg vil paa det kraftigste anbefale, at man stemmer imod dette Ændringsforslag.

Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 73 om forargeligt Samliv, forstaar jeg i Grunden ikke rigtig, at man kan tro; at en Bødestraf skulde kunne have nogen som helst Betydning paa dette Omraade. Det ærede Medlem, der anbefalede Ændringsforslaget, henviste til, hvor nedtrykkende disse Forhold kunde være for Familierne; men tror man i Virkeligheden, at en Bødestraf vil gøre Sagen bedre? Mon man ikke snarere derigennem trykker dem endnu længere ned? Det er mig aldeles uforstaaeligt, at man kan tro, at man ad den Vej